

TÌNH THÙ TRONG ĐAO

Hồi 35

Tình Phong Linh

ầng trăng giống như một đứa bé sơ sinh tỉnh dậy lăn ra khỏi mây mù, soi rọi tia sáng dịu vợi, nhẹ nhàng lắc rắc lên mặt đất, lắc rắc lên cửa sổ phòng

Phó Hồng Tuyết.

Phó Hồng Tuyết nằm dài trên giường, lại không ngủ được, đôi mắt lãnh đạm tịch mịch mở trao trao.

Quyết chiến ba ngày sau, thứ chuyện đó trước đây Phó Hồng Tuyết tuyệt đối không làm, phàm chuyện hấn làm đều là tốc chiến tốc quyết, không thích kéo dài là đà, nhưng lần này hấn lại phải làm như vậy.

Bởi vì hấn muốn đợi chờ một tin tức nội trong ba ngày, giải tỏa rõ rõ ràng ràng một chuyện khiến cho hấn bối rối.

Ba ngày, hấn hy vọng Tô Minh Minh có thể nội trong ba ngày truyền giao cho hấn tin tức mà hấn muốn biết.

Hôm nay không để Tô Minh Minh đi theo, là muốn nàng đi làm chuyện đó, nếu không, bằng vào cá tính của Tô Minh Minh, cho dù không có biện pháp đi cùng, nàng cũng âm thầm lén đi.

Gió đêm hè của Lạp Tát lạnh lẽo chẳng khác gì gió đêm đông ở Giang Nam.

Gió đêm nhẹ nhàng đập vào song cửa, khiến cho mặt đất tĩnh mịch càng thêm phần thâm lương.

Nơi không biết tên xa xa truyền vọng tiếng thanh la hờ hững, đã canh ba, trời sắp sáng, ngày mai không biết sẽ đụng phải chuyện gì, xem ra phải nghỉ một chút, dưỡng bồi tinh thần để ứng phó với những chuyện bất chợt của ngày mai.

Phó Hồng Tuyết đang chuẩn bị nhắm mắt, ngoài song cửa chợt truyền vào một tiếng thở dài u uất, tiếp theo đó lại xuất hiện một bóng người lợt lạt.

o0o

Nghe thấy tiếng thở dài, Phó Hồng Tuyết biết người đó không phải là Tô Minh

Minh mà hấn đang đợi, người đó là Mã Phương Linh mà hấn không muốn gặp nhất, cũng là Bạch Y Linh của hiện tại.

Ánh mắt u uất bi sầu bắn ra tia mực quang ai oán, hướng nhìn Phó Hồng Tuyết.

Bạch Y Linh đối diện Phó Hồng Tuyết, hấn lại không có gì để nói, chỉ còn nước đưa ánh mắt vọng nhìn chân mình, hai người đứng như vậy một hồi lâu, Bạch Y Linh mới mở miệng.

- Ta nghĩ người đại khái đã biết ta là ai.

- Phải.

- Truyền thuyết của Đạp Mạc Tộc có liên quan đến phụ thân ta, người đại khái cũng đã biết.

- Phải.

- Nhưng có một chuyện người nhất định không biết.

- Cứ nói.

“Mã Không Quần mười năm trước chết tại Đình gia xác thực là phụ thân của ta”. Bạch Y Linh thốt.

“Vậy sao ?” Phó Hồng Tuyết ngẩng đầu nhìn Bạch Y Linh.

- Phải.

“Vậy còn Mã Không Quần hiện tại ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

- Cũng là phụ thân của ta.

“Cũng là phụ thân của người ?” Phó Hồng Tuyết nghe không hiểu lời nói của nàng: “Mã Không Quần mười năm trước không chết ?”

- Đã chết.

“Vậy Mã Không Quần hiện tại đáng lẽ là bào huynh đệ của phụ thân người mới đúng, sao lại có thể cũng là phụ thân người ?” Phó Hồng Tuyết hỏi.

“Cho nên ta mới nói chuyện đó người nhất định không biết”. Bạch Y Linh đáp: “Hai người đều là phụ thân của ta”.

- Cả hai ?

“Phải”. Bạch Y Linh đáp: “Hai người đồng thời cưới mẫu thân ta”.

Một nữ nhân đồng thời gả cho hai nam nhân, đứa con gái đẻ ra đương nhiên có hai phụ thân.

“Người trong đại sảnh hỏi phụ thân ta coi ta có phải là con gái của ông ta không, người nhất định đã nghĩ ông ta là Mã Không Quần của mười năm trước”. Bạch Y Linh thốt.

Lúc đó Phó Hồng Tuyết quả thật đã nghĩ y là Mã Không Quân của mười năm trước, vẫn nghĩ chuyện kể của Vương Linh Hoa về Đáp Mạc Tộc là một lời nói hoang đường.

Phó Hồng Tuyết thật sự không dám tin trên thế gian quả thật có Đáp Mạc Tộc tồn tại, nhưng hiện tại hẳn không thể không tin.

o0o

Bạch Y Linh u uất ngưng thị nhìn Phó Hồng Tuyết, u uất nói với hắn:

- Đêm nay ta đến tìm người, người nhất định nghĩ ta đến xin người đừng giết phụ thân duy nhất còn lại của ta.

- Lẽ nào không phải vậy ?

“Ngược lại”, Bạch Y Linh đáp: “Đêm nay ta đến, là hy vọng người ba ngày sau có thể một đao giết chết phụ thân ta”.

Nghe câu nói đó, Phó Hồng Tuyết không khỏi ngẩn người:

- Người muốn ta một đao giết chết phụ thân người ?

- Phải.

Bạch Y Linh nhẹ nhàng quay mình bước ra ngoài, nhìn xa xăm, giọng nói của nàng lại gần sát màng nhĩ của Phó Hồng Tuyết.

- Người nhất định có thể đã nghĩ ta điên.

Phó Hồng Tuyết thật sự có ý nghĩ đó.

“Nếu quả người biết chân tướng sự tình, người tất biết ta tại sao lại muốn làm vậy”.

Bạch Y Linh hờ hững thốt.

Chân tướng ?

Có lẽ nào chuyện đã sáng rõ như ban ngày như vậy còn có bí mật gì ?

Nếu quả có, đó là bí mật gì ?

o0o

Gió đêm nhẹ nhàng vuốt ve, hơi lạnh càng nồng đậm, mái tóc Bạch Y Linh mượt mà phát phơ nhẹ nhàng dưới ánh trăng dịu dàng, càng làm tăng thêm một phần mỹ miều thần bí.

“Ta biết đao của người rất tà, rất lợi hại, võ công của người cũng làm cho người ta

khó lường mức độ cao thâm”. Bạch Y Linh thốt: “Nhưng quyết chiến ba ngày sau, người nếu không giết phụ thân ta, người nhất định chết”.

Nàng từ từ quay người đối diện Phó Hồng Tuyết, lại nói:

- Diệp Khai cũng nhất định chết.

- Ô ?

“Người nhất định rất hoài nghi lời nói của ta”. Bạch Y Linh chú thị nhìn hấn: “Người nghĩ quyết chiến ba ngày tới là một trường quyết đấu công bình sao ?”

“Cho dù không công bình, đối với ta mà nói, cũng không cần biết”. Phó Hồng Tuyết điềm đạm đáp lời.

“Không cần biết ?” Bạch Y Linh thốt: “Nếu quả người biết ba ngày sau người sẽ lọt vào cục diện gì, vậy thì người mới biết người có nên quan tâm tới hay không”.

Phó Hồng Tuyết không nói gì, hấn chỉ đưa mục quang nhìn ra ngoài song cửa, nhưng biểu tình trên mặt hấn lại hiển lộ vẻ không đồng ý với lời nói của nàng.

“Người nghĩ những đồ đạc ở ‘Khách Sạn Đứng Đến’ thật sự là lão đã dùng cách đó đem đến ?” Bạch Y Linh hỏi: “Người nghĩ chuyện Phong Linh thật sự không phải là lão an bài ?”

Phong Linh ? Tâm Phó Hồng Tuyết lại ẩn ước đang đau xót.

Chỉ bất quá quen biết mới mười mấy ngày, chỉ bất quá một đêm làm lỡ triền miên, lại đã dần dần dung hóa tâm ý băng lãnh của Phó Hồng Tuyết.

Bạch Y Linh chú thị nhìn ánh mắt của hấn đang xuyên phá ngoài song cửa, lại nói:

- Khi bọn người bắt đầu quyết chiến, Vương Linh Hoa nhất định để người biết Diệp Khai và Âm Bạch Phụng, cũng như Phong Linh, đều đã lọt vào tay lão, lúc đó người còn có thể bạt đao không ?

Không thể, vô luận là ai dưới tình huống đó, đều không thể bạt đao.

Một bằng hữu lọt lọt như nước, một người mẹ không phải mẹ ruột sinh nặng đẻ đau, lại là thân nhân có ơn dưỡng dục, một người ...

Mục quang của Phó Hồng Tuyết lạc lên mặt nàng:

- Chuyện Phong Linh thật sự là do lão an bài ?

- Phải, nhưng kết quả lại ngoài ý tưởng của ta.

Thanh âm đó là thanh âm của Vương Linh Hoa, người của lão cũng đã xuất hiện ở ngoài cửa.

Nhìn thấy Vương Linh Hoa xuất hiện, sắc mặt của Bạch Y Linh trắng nhợt, phảng phất như một đứa trẻ làm sai bị phụ thân bắt được.

Phó Hồng Tuyết lại vẫn lạnh lùng, không có một chút kinh sợ.

Vương Linh Hoa vẫn cười rất hòa nhã, lão từ từ đi vào phòng, nhìn Phó Hồng Tuyết, từ từ nói:

- Hồi sáng ta đã nói qua, chuyện Phong Linh tuy do ta thiết kế, nhưng sự báo thù của nàng lại vượt ngoài ý liệu của ta.

Lão nhìn Phó Hồng Tuyết, từ tốn nói:

- Sự báo thù của nàng đến sau này đã biến thành yêu.

Biến thành yêu ?

“Nàng thật sự đã yêu người”. Vương Linh Hoa gần từng tiếng.

Nghe thấy câu nói đó, biểu tình của Phó Hồng Tuyết đã có chút biến đổi, biến thành vừa cao hứng, vừa khủng hoảng.

Cao hứng là vì hẳn biết tâm hẳn không xót xa, khủng hoảng là vì hẳn biết mình càng vô phương bặt đao.

o0o

Quyết chiến còn chưa đến, Phó Hồng Tuyết đã bại.

Tất cả mọi chuyện đến lúc này phẳng phất đã nên kết thúc, thắng đương nhiên là Vương Linh Hoa, cho nên nụ cười của lão càng thêm hòa nhã.

- o O o -